

РЕШЕНИЕ

№ 16018

гр. София, 12.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 23.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1697** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от ЗМВР, вр. с чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на М. П. С., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Г. М. от САК, срещу Заповед рег. № 513з-483/20.01.2025г. на директора на СДВР в частта по т. 2, с която му е наложено дисциплинарно наказание „временно отстраняване от длъжност“ за срок от 2 (два) месеца и е разпоредено да му бъдат иззети служебна карта, личния знак и служебното оръжие, във връзка с образувано срещу него дисциплинарно производство за извършено дисциплинарно нарушение. С жалбата се иска отмяна на заповедта в оспорената част като незаконосъобразна, издадена в несъответствие с целта на закона и при неизяснена фактическа обстановка. Жалбоподателят твърди, че административният орган е изложил бланкетни мотиви за наличието на реална възможност служебното положение на жалбоподателя за затрудни разкриването на обективната истина по образуваното срещу него дисциплинарно производство. В тази връзка заявява, че не е справедливо по презумпция да се приеме, че служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина по образуваното срещу него дисциплинарно производство. Излага доводи, че наказващия орган не е изследвал всички относими факти и обстоятелства и не е изпълнил изискванията на чл. 35 от АПК за пълно и точно изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за издаването на оспорения индивидуален административен акт. Счита, че в оспорената заповед липсват мотивирани фактически основания, очертаващи допуснатото тежко дисциплинарно нарушение на служебната дисциплина. Моли съда да отмени процесния административен акт като незаконосъобразен. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Я., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Директор на СДВР, чрез процесуален представител юрк. С., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Подробни аргументи за законосъобразност на т. 2 от оспорената заповед са развити в представени по делото писмени бележки.

Административен съд София-град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с наведените в жалбата доводи, установи следното от фактическа страна:

С писмо рег. № 313р-23343/18.12.2024г. по описа на Областна дирекция на МВР (ОДМВР) - П., директора на СДВР е уведомен, че в ОДМВР - П. е получено писмо от Окръжна прокуратура (ОП) – П., с което на основание чл. 11, ал. 1, т. 1 от Инструкция №81213-877/2021г. за дисциплината и дисциплиналната практика в МВР са уведомени, че е образувано досъдебно производство № 45/2023г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура (О.) - П. за престъпление по чл. 302, т. 1 вр, чл. 301, ал. 1 от Наказателния кодекс (НК), извършено на 06.09.2023 г. в [населено място] от служители на ОДМВР – П..

Посочено е, че с постановления от 18.11.2024г. в качеството на обвиняеми са привлечени Н. В. Н. и М. П. С. (преназначен със заповед № 5133-153/10.07.2024г. на директора на СДВР на длъжност младши автоконтрольор I степен в 05 група „Ескорт и пилотиране“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР за престъпление по чл. 302, т. 1 и т. 2, вр. чл. 301, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК. Обвиненията на служителите са предявени на 27.11.2024г. като с постановление от същата дата по отношение на Н. и С. е взета мярка за неотклонение „подписка“.

Относно М. П. С. е установено следното: на 06.09.2023г. в [населено място], в района на пътен възел „Д.“, около 21,00 часа, в съучастие с Н. В. Н. - младши автоконтрольор в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ в сектор „Пътна полиция“ към отдел Охранителна полиция“ при ОД на МВР - П., поискал и приел от И. Г. В. дар - парична сума в размер на 500 лева, който не му се следва, за да извърши действие по служба (да състави фиш, серия GT, № 2032735 от 06.09.2023г. за нарушение по чл. 183, ал. 3, т. 5 от ЗДвП), като подкупът с извършен, чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение (заплашил В., че ще му състави АУАН за нарушение по чл. 178ж. ал. 2 от ЗДвП, който предвижда лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и глоба 4000 лева) - престъпление по чл. 302, т. 1 и т. 2. във вр. с чл. 301, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

Деянито е квалифицирано като нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР (нарушени са т. т. 15, 19, 20, 24, 12, 45, 49 и 50 от ЕК), за което на основание чл. 203, ал. 1, т. 7, предложение второ и т. 13 от ЗМВР „използване на служебно положение за лична облага“ и деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, с предвидено налагане на Дисциплинарно наказание „уволнение“.

При така установените обстоятелства, ответникът е формирал извод, че е налице основание за образуване на дисциплинарно производство по смисъла на чл. 207, ал. 1, т. 2 вр. чл. 205, ал. 1 ЗМВР. Приел е, че характерът на извършеното дисциплинарно нарушение и обстоятелствата по неговото извършване, сочат на наличие на основание по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР за временно отстраняване на служителя от длъжност.

С т. 2 от диспозитива на Заповед рег. № 513з-483/20.01.2025г. на директора на СДВР на основание чл. 207, ал.1, т. 2 и ал. 2, чл. 214, ал. 1, т. 2 и чл. 215, ал. 1 от ЗМВР, жалбоподателят е отстранен

временно от длъжност за срок от 2 (два) месеца и е разпоредено да му бъдат иззети служебна карта, личния знак и служебното оръжие.

Органът е направил преценка, позовавайки се на писмо рег. № 313р-23343/18.12.2024г. по описа на Областна дирекция на МВР (ОДМВР) - П. и материалите образувано досъдебно производство № 45/2023г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура (О.) – П., че служебното положение на жалбоподателя на полицейски орган, може да затрудни разкриването на обективната истина, като, възползвайки се от правомощията си, да окаже въздействие върху свидетели на случая, както и да унищожи или да укрие служебна информация. Прието е, че жалбоподателят има достъп до служебни помещения и документи, което му дава възможност да използва служебна информация и да въздейства върху хода на дисциплинарното производство.

При така установената фактическа обстановка от правна страна, съдът намира следното:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя лично на 22.01.2025г., а жалбата подадена до съда, чрез административния орган е от дата 04.02.2025г., с оглед на което е подадена в срока по чл.140, ал. 1 АПК.

Жалбата е депозирана в срок и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна процесуална легитимация, срещу обжалваем акт, пред компетентния съд, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК.

Съгласно чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР, държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 ЗМВР и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. В този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство. Налице са елементите от фактическия състав на разпоредбата на чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Правопораждащият фактически състав на чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР включва: служебно положение, дисциплинарно производство, опасност за доказването в това производство, връзка между служебното положение и опасността.

В разглеждания случай е безспорно установена първата предпоставка – на основание чл.207, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е образувано дисциплинарно производство за извършено тежко нарушение от държавния служител на служебната дисциплина, за което се предвижда налагането на временно отстраняване от заеманата от него длъжност, както изрично е посочено в процесната заповед.

Настоящият състав счита, че е налице е и втората предпоставка - служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. В тази насока административният орган е изложил конкретни мотиви, като не се споделя от съда становището на жалбоподателя, че липсват такива. Ответникът е съобразил обстоятелството, че в качеството му на полицейски орган С. би могъл да окаже въздействие върху свидетели на случая, както и че достъпът до служебни помещения и документи му дава възможност да използва служебна информация и да въздейства върху хода на дисциплинарното производство. Наложена мярка гарантира обективно провеждане на дисциплинарното производство, нейната основна цел е да се препятства възможността служителят, продължавайки да изпълнява задълженията си, да създаде пречки за обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по образуваното срещу него дисциплинарно производство. За прилагането на процесната мярка законодателят не изисква установяване на всички факти от състава на дисциплинарното нарушение, както и да са събрани всички доказателства за установяване на тези факти, същата се прилага, за да обезпечи обективно провеждане на дисциплинарното производство и да не даде възможност на лицето срещу което е образувано производството да препятства обективното разследване.

Към датата на издаването на процесната заповед жалбоподателят е заемал длъжността младши автоконтрольор I степен в 05 група „Ескорт и пилотиране“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Спрямо жалбоподателя е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 от ЗМВР, поради което е налице първото от двете кумулативни изисквания на нормата на чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Мярката „временно отстраняване от длъжност“ засяга в твърде съществена степен правата и законните интереси на лицето, спрямо което се прилага, но същата не се налага за продължителен период от време. В случая отстраняването от длъжност с настоящата заповед е разпоредено в рамките законовия четиримесечен срок, което означава, че ограничаването на правата на жалбоподателя на основание на дисциплинарното производство не е прекомерно дълго.

Относно отнемането на служебната карта, личният знак и служебното оръжие. В случаите по чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, каквато е процесната хипотеза, те се отнемат по силата на чл. 215, ал. 1 от ЗМВР в условието на обвързана компетентност, т. е. нормата е императивна и законът задължава органът, издал заповедта с процесното правно основание, да отнеме и посочените принадлежности на служителя, поради което е неоснователно оплакването на жалбоподателя, че в тази връзка заповедта не съдържа мотиви, при положение, че органът е длъжен да постанови това изземване, съгласно цитирания законов текст. При наличие на другите хипотези на чл. 214, ал. 1 от ЗМВР, законодателят е указал, че органът следва да прецени необходимостта от такова изземване, т. е. в тези други случаи му е предоставена възможност за преценка и в условието на оперативна самостоятелност да вземе подобно решение. Когато отстраняването се прави на основание чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, такава преценка не може да се извършва, защото е указано, че изземването се извършва, т. е. това е задължителна последица на извършеното отстраняване.

По изложените съображения жалбата срещу заповедта в частта ѝ по т. 2 е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав.

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П. С., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед рег. № 513з-483/20.01.2025г. на директора на СДВР в частта по т. 2, с която му е наложено дисциплинарно наказание „временно отстраняване от длъжност“ за срок от 2 (два) месеца и е разпоредено да му бъдат иззети служебна карта, личния знак и служебното оръжие, във връзка с образувано срещу него дисциплинарно производство за извършено дисциплинарно нарушение.

ОСЪЖДА М. П. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция за вътрешните работи сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните по делото.

СЪДИЯ: